

Цѣль изпълненъ съ такива работи, ако не е истина, какъ ще смѣятъ да го пишатъ? — Много чудна работа!.. Пакъ пишатъ, че и министритѣ били съ тия калпазани. Кои сж тия хора, кой е този министъръ Давидовъ, — него най-много напада — тоя най-голѣмъ дяволъ и хайтутинъ?.. Живъ ли е, умрѣлъ ли е, тукъ ли е, пишалъ ли го е стражарѣтъ, или акжллия е излѣзалъ, та е офейкалъ по-рано? Бре, бре, . . . какви хора имало!.. Ами какъ ще стане сега тая работа? Тя се много объркала!.. На, чети, рекохъ.

Устата на Бойковски се развързаха. Той, безъ да удостои вѣстника съ погледъ, спокойно отговори:

— Тате, не ща да го чета! По-отрано знамъ какво ще пише. Навикнахъ на тия вѣстници. Омръзна ми вече цѣли години наредъ всѣки день да чета и да слушамъ такива работи: кражби, убийства и пр. и пр.

— Ами кой е, кажи ми де, тоя министъръ, тоя...

— Това, тате, е нашиятъ министъръ! отговори засмѣно Бойковски и погледна второчено баща си.

— Кой, каза ти? — го прѣсѣче стреснато старецътъ и очуденъ — мигаръ тоя министъръ, дѣто сега при него слугувашъ, а? Та той е още тукъ, а?...

Наста една кратка пауза. Старецътъ озлобено подкачи.

— Разбрахъ сега, дѣто ми каза одеви думата, че по-отрано знаешъ, какво ще пише вѣстникътъ. Заедно сте вършили тия работи, та какво да не знаешъ?!..

— Тате, недѣй изведнажъ повѣрва всичко! То не е истина! Това сж безсѣвѣстни клевети!.. Партизански работи!.. Прочети и други вѣстници, та вижъ пъкъ и тѣ какво пишатъ. Тѣй я? Трѣбва и двѣтѣ страни да се изслушатъ. Вѣстницитѣ пъкъ отъ противната страна казватъ сжщо тѣй за тѣхъ лошо. Да ти кажамъ: я се не ядосвай напраздно и си гледай вечерята!.. Ако почнемъ да разискваме подробно тия работи, ще останемъ гладни и ще осѣмнемъ!..

Старецътъ изново загледа очудено сина и по-ядно отговори:

— Недѣй ме кани, не ща да ямъ!.. Азъ искамъ по-напрѣдъ да разбера тая работа: и ти си намѣсенъ